

диш. Защо? Какво се чудиш? Нима мислиш, че не знам всичко?

Царят гледаше поразен.

- Всичко научих, - продължи тя с разтреперан от гняв глас. - Ще ме търпиш докато ти трябва! А после, като си свършиш работата с моите люде - ще ме прогониш. Да. Папата ти обеща друга, нова, млада съпруга. От голям царски род... А аз какво съм. Някаква проста куманка... Неука, от чужда вяра, коварна... и... бездетна при това!

Тя цяла трепереше. Лицето ѝ ту пламваше, ту побледняваше.

Калоян се ядоса.

- Затова ли си дошла само? По-добри думи не можа ли да измислиш? - той презрително се изсмя. - Знам всичко това, което ми каза. Отдавна... твърде отдавна ми е известно, че си коварна. Нямаше защо да ми го спомняш. Не всички спомени са хубави... А колкото за другото - няма защо да се тревожиш. Някой те е измамил. Бъди спокойна. Иоан и Мария са ми достатъчни. Престолът има заместник. Не съжалявам, че нямаше деца. Наследник - от тебе! Измамен и зъл като тебе... Благодаря богу, че не благослови брака ни!

Целгуба се олюля под тежестта на грозните обиди. Устните ѝ посиняха. Нещо задуши гърлото ѝ и тя не можа дума да пропое.

Иоан я гледаше изплашен. Боеше се да не ѝ стане ^{зле} нещо.

Без да отвори уста, царицата извърна гръб и с бързи стъпки излезе. Калоян въздъхна тежко, отпусна се на стола ~~он~~ и обори глава. Иоан все още стоеше изтръпнал.

- Какво стори, чичо...

Царят дигна буйно глава.

- Какво? Нищо.

- Тя страшно се разсърди. Ще ти отнеме куманите. Нали